

«Oh, amics

—va dir un dia el petit mico Zèfir
a Artur, Pom, Flora i Alexandre—,
escolteu la meravellosa història
que m'acaben d'explicar.

Entre els homes, cada any, la nit de Nadal,
un vell senyor molt bo,
amb una gran barba blanca
i un vestit vermell amb una caputxa punxeguda,
viatja pels aires.

Porta al damunt una gran quantitat de joguines
que reparteix entre els nens petits.

Es diu Papà Noel.

És difícil de veure'l,

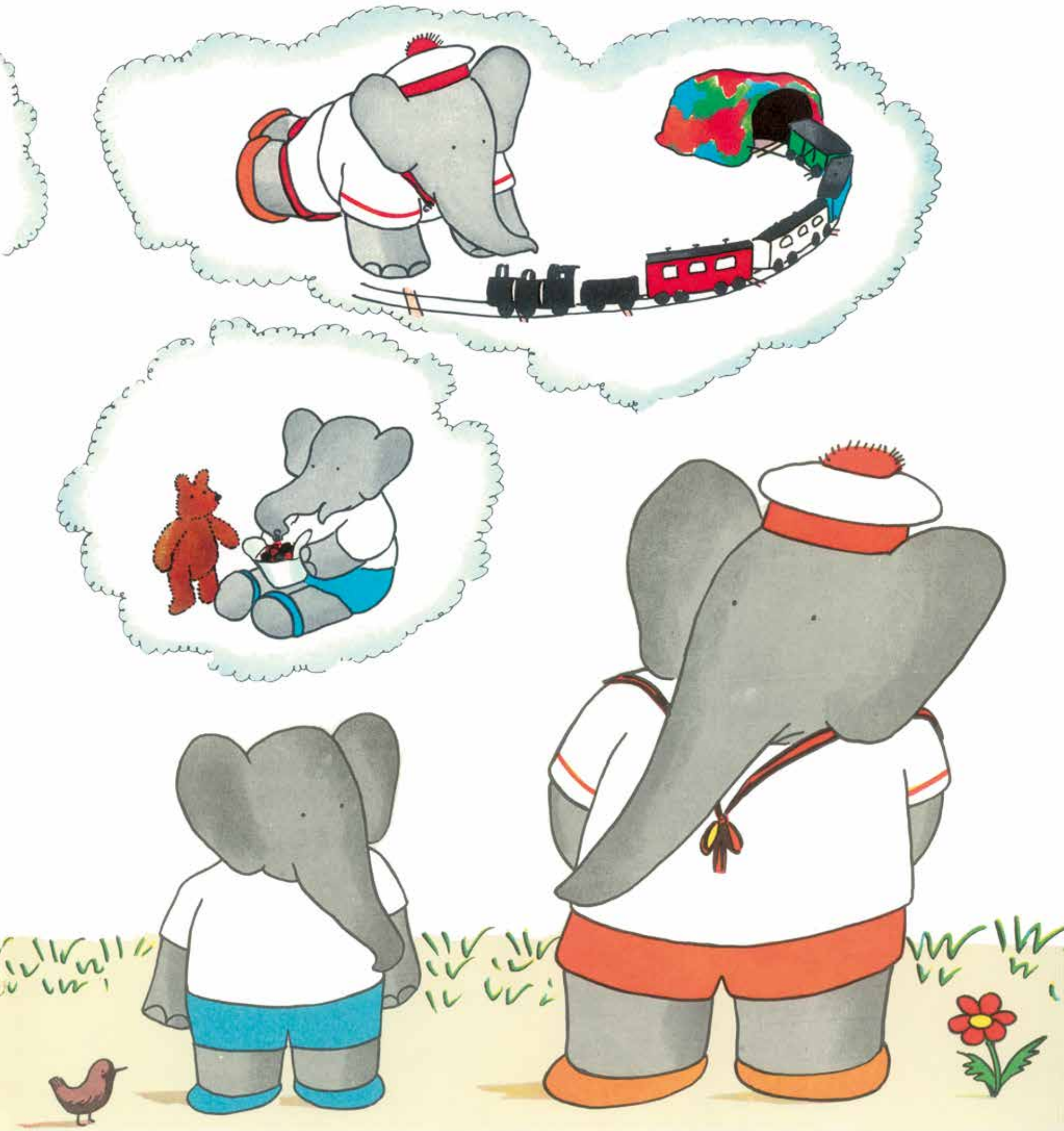
perquè entra per la xemeneia quan tothom dorm.

L'endemà al matí se sap que ha vingut
perquè hi ha joguines al costat de les sabates.

Per què no li escrivim per demanar-li
que també vingui a casa nostra, al país dels elefants?»

Léfir troba que una bicicleta li aniria la mar de bé.
Flora seria molt feliç amb una nina.
Alexandre s'estimaria més un caçapapallones,
Però una gran capsa de bombons i un petit ós.
El somni d'Artur és tenir un tren.

«Quina idea més bona», diu Alexandre. «Però què hi escriurem, a la carta?», comenta Artur. «Hem de dir al Papà Noel el que voldríem que ens portés», suggereix Pom. «Punimem una mica abans d'escriure», afegeix Flora.